

Da hun stod af Sporvognen paa Kongens Nytorv og skraaede over Torvet for at naa hen til Holdepladsen for Østerbrovognene, kom et Arbejdskøretøj i jævn Fart nede fra Nyhavn og krydsede hendes Vej. I det samme flammede der en ond Lyst op i hende til at kaste sig ned foran de store Heste og lade sig trampe ihjel under deres tunge Hove. Det hele var kun et Nu, — et vildt og blodigt Glimt. Men i dette korte Øjeblik havde hun følt Dødens Gys som en befriende Svimmelhed.

Paa Vejen ud gennem Bredgade saae hun til sin Overraskelse, at der var tændt Lys i et Par Butikker. Tiden var løben fra hende, og det ængstede hende lidt at tænke paa, at Karsten kunde være kommen hjem. Hun frygtede hans Skinsyge, som allerede paa Bryllupsrejsen havde opskræmt hende ret alvorligt et Par Gange. Og dog var han ingenlunde selv bleven nogen Helgen.

Til Beroligelse for sin Samvittighed gav hun sig til at tænke paa en Aften i Teatret i Milano, da en Dame traadte ind i Side-logen, en høj, dybt nedringet og bararmet Messalina i sort Fløjlsrobe. Karsten blev pludselig saa underlig lang i Ryggen, og hun saae, at der gik et Kuldegisp igennem ham. Hun havde ikke glemt det. Og Mindet om dette Øjeblik trøstede hende ofte for hendes egen Svaghed.

Da hun kom hjem, saae hun hans Frakke og Stok i Entreen, og da hun traadte ind i Stuen, stod han ude paa Gulvet med Hænderne i Siden og mønstrede hende i Tavshed.

Hun sendte ham et Nik i Forbigaaende. Han fulgte hende med Øjnene og spurgte, da hun satte sig i Sofaen:

„Hvor kommer du fra? ... Du ser saa mærkværdig ophedet ud.“

„Naar du taler til mig i den Tone, Karsten, faar du ikke Svar. Det veed du!“

Hun havde rejst sig og gik hen imod Sovekammerdøren. Men da styrtede han sig over hende og greb hende om begge Haandled.

„Hvor har du været henne? Du sagde jo, du tog hjem.“

„Dersom du ikke øjeblikkelig slipper mig, raaber jeg paa Pigen!“

Lynene fra hendes Øjne bragte ham til at besinde sig. Han slap